

ся не запрѣлъ чловѣкъ. Кога ся изнамѣрили много нѣчта, съ кои-то по-лесно да ся посрѣщатъ или подряждатъ потрѣбы-ты, тогава хора-та на една дружинѣ, на една кѣщѣ, не могли вече да сподвижатъ да свршятъ всичко, что имъ трѣбувало, или не умѣли да го вршятъ добрѣ и лесно. Чловѣкъ по малко врѣмя видѣлъ, че съсѣдъ-тъ му нѣкои си работы прави по-добрѣ и по-лесно отъ него, а пакъ нѣкои си работы той самъ прави по-добрѣ и по-лесно отъ съсѣда си, а при това, че у него има нѣкои си нѣчта, кои-то нѣма у съсѣда му Хора-та най-напоконъ достигнали да си заимать единъ другому или да си размѣняватъ това, что-то ималю себе по-вече и така зели да ся сдружяватъ въ труда, или все едно да си дѣлятъ работѣ-тѣ, та единъ да гяда и да работи само една работѣ, другъ другѣ, а послѣ да си размѣняватъ что-то имъ остане отъ изработено-то повече откакъ си посрѣщнатъ всякой своѣ-тѣ потрѣбѣ.

А това друженіе въ труда и дѣленіе на труда съ врѣмя зело прѣднинѣ до толкова, что-то днесъ може ся каза, че хыляды хора работятъ за одного и единъ за хыляды. О пръвъ пѣтъ, като чюете това, може да ви ся види чюдно; нѣ то си е тѣй.

Да не мыслите, че като казвамъ, какъ за одного работятъ хыляды душъ, азъ искамъ да кажѣ за нѣкой богатъ или господаръ, кой-то съ пары или съ силѣ кара хора-та да му работятъ и робувать. Не, азъ не мыслѣ такъво нѣчто; азъ искамъ да кажѣ, че и за най-сиромаха, дори и за просека работятъ толкова си душъ хора. За да ся проумѣемъ по-добрѣ нека земемъ за примѣръ единъ чловѣкъ, кой-то работи съ надницѣ (гюнлюкъ) и нѣма си ничто освѣнъ что-то изработи за день или за седмицѣ. Такъвъ ра-